

ИЗКУШЕНИЕ И ВЯРА

Двата големи факта в живота за нас, християните са, че нашите грехове са ликвидирани чрез кръвта на Исус, и че самите ние сме ликвидирани чрез кръста.

Но какво да правим с изкушението? Как да постъпим, след като сме прогледнали и повярвали в тези факти, а при нас отново идват старите страсти и влечения?

Или още по-лошо, когато ние отново изпадаме в старите си съзнателни грехове?

Ще изгубим ли заради тях завоюваните позиции? Нека си припомним, че е напълно в интерес на дявола да изпадаме в раздвоение относно Божествените истини. (напр. Битие 3:4) След като Божия Дух ни е открил, че ние сме умрели заедно с Христа и се смятаме за мъртви, идва Сатана и казва: "Вътре в теб нещо още мърда. Как ще се справиш с него? Можеш ли да обявиш и него за мъртво?" Именно тук е решителния изпит за нас. На кое ще повярваме: на видимите обстоятелства в естествения свят или на невидимите, недоказуеми в духовния свят. При такова положение е особено важно точно да си спомним върху кои твърдения на Божието Слово се опира вярата ни. Какво е казал Бог по отношение на нашето освобождение от греха? Преди всичко Той не е казал, че грехът е изкоренен от нас. Докато ние мислим така, сметката ни е погрешна.

Грехът като принцип си остава в нас съвсем налице. И щом му се даде възможност да действа, той ни побеждава, подтиква ни съзнателно или несъзнателно да грешим. Затова ние не трябва да изпускаме от очи силата на безценната кръв на Христос. С нашите грехове Бог се справя по пряк начин, като просто ги заличава. Но с принципа на греха в нас Бог се справя по непряк начин. Той не отмахва греха, а грешника. Старият човек е разпнат, така тялото, което досега е било оръдие на неправдата, става безсилно. (Римляни 6:6) Старият владетел грехът е още тук, но неговия роб е вече мъртав, дотогава грехът е ограничен, членовете му са безсилни. Ръката на свирача е неподвижна, езикът на клеветника е онемял. Тези членове вече са Божии оръдия на правдата. (Римляни 6:13) Затова от гледна точка на Словото понятието "освобождение от греха" можем да означим с думите "победа над греха". В Римляни 6:7 и 11 "мъртви към греха" се указва, че става дума за силата на греха, която все още е реална.

Но ние усещаме освобождението, което действа все по-силно върху нас от ден на ден.

Това освобождение е толкова реално, че Йоан може да каже: "Роденият от Бог не съгрешава". С тези думи Йоан не иска да каже, че грехът е заличен от естеството ни и ние вече не можем да грешим. По-скоро той иска да каже, че НЕ Е В ПРИРОДАТА НА НОВОРОДЕН ЧОВЕК ДА СЪГРЕШАВА. ЧРЕЗ НОВОРОЖДЕНИЕТО В НАС Е ПРИСАДЕН ХРИСТОВИЯ ЖИВОТ, КОЙТО Е ОСВОБОДЕН ОТ ГРЯХ. Християнската природа не може да съгрешава, Адамовата може и го прави толкова пъти, колкото Сатана и даде възможност да се прояви. Въпросът е там: с кое фактическо положение на нещата ще се съобразяваме - с нашите видими, осезаеми, ежедневни опитности или с много по-мощния живот, който имаме в Христа Исуса!

Силата на Неговото възкресение, цялата сила на спасението стои на наше разположение чрез Христос! Но всичко зависи от това, дали ще приложим в нашата действителност божественото положение на нещата. "Вярата е даване на твърда увереност в неща, за които се надяваме, убеденост в неща, които не се виждат" (Евреи 11:1), "защото невидимото е вечно" (2 Коринтяни 4:18)

Вярата дава възможност да стане лична действителност това, което при Бога е вечен факт!

Нека не се влияем от нашата човешка природа!

Нека не гледаме никога извън Христа! Нека гледаме на Него

и да откриваме в себе си все по-голяма прилика с Него!

Уочман Ни